Per què puja Aliança

Opinió | 05/10/2026

El desgast dels partits tradicionals, el debat sobre la immigració i un cordó sanitari contraproduent disparen les expectatives d'Orriols, que també atreu vot castellanoparlant

La Vanguardia publicava diumenge una enquesta segons la qual el partit de Sílvia Orriols passava de dos diputats a trenta i empatava, en nombre d'escons, amb el PSC. Òbviament, el diari de can Godó no titulava així, sinó que ho feia per «l'ascens de la ultradreta», amb l'objectiu de no donar relleu a Aliança Catalana. Tot i que Vox —que també consideren «ultradreta»— no només passava el PP, sinó també Junts.

Personalment no me'n refio, de les enquestes. Abans de les eleccions al Parlament del 2012, un sondeig del CEO donava gairebé majoria absoluta a CiU. A l'hora de la veritat, Artur Mas va perdre dotze diputats de cop: de 62 a 50.

Les enquestes serveixen per desmotivar l'electorat propi —no cal anar a votar: ja està guanyat— o motivar el del rival —si no vaig a votar, vindrà l'home del sac—. Més d'un cop ho he fet saber a algun dirigent d'Aliança o d'altres partits. Que no se'n refiïn. L'únic sondeig que val és el de la nit electoral.

Però, dit això, és evident, d'altra banda, que confirmen una tendència: totes les realitzades fins ara auguren el boom d'Aliança. De fet, no cal fer enquestes per això. Només cal flairar què pensa la gent del carrer. Ahir mateix em vaig trobar un convergent de tota la vida, un altre, vull dir, que ja es plantejava votar el partit de la batllessa de Ripoll.

Però per què puja Sílvia Orriols? Crec que ho fa per sis motius:

1 Té fusta de líder. Això és evident perquè va començar de regidora del FNC a Ripoll, després va crear el seu propi partit, ha arribat a alcaldessa i van entrar amb dos diputats —haurien pogut ser més— al Parlament. Tot plegat anant a contracorrent i amb la immensa majoria de mitjans de comunicació en contra.

2 Les diu pel broc gros. Només cal repassar el darrer tête-à-tête del debat d'investidura amb el president de la Generalitat. No només diu el que pensa —cosa gens habitual en política—, sinó que coincideix amb el que pensa la majoria de la gent. Els que defensen la immigració no viuen en barris amb molta immigració. I moltes localitats de Catalunya ja han superat, amb escreix, el 20% de població estrangera.

3 El cordó sanitari de Salvador Illa ha ajudat també poderosament al creixement d'Aliança Catalana. I, tot sigui dit, el de TV3. Els companys de TV3 no feien periodisme sobre Aliança, sinó contra Aliança, i Ricard Ustrell n'és l'exemple més conegut. Jo sempre dic que, evidentment, cal anar a Lesbos i a les Canàries. Però també a Ca n'Anglada o a Salt per preguntar als veïns de tota la vida què en pensen, de la immigració. No ho han fet mai.

4 Junts ha cedit l'espai. Ara l'estan intentant recuperar, malgrat que ja no hi són a temps. El 2021 encara es manifestaven —Laura Borràs, Elsa Artadi, Francesc de Dalmases, Neus Munté i d'altres— davant del CIE de la Zona Franca per reclamar-ne el tancament. Com si fossin de la CUP. El 2017 van anar a la manifestació del «Volem acollir». Fins i tot Xavier Trias, que viu al Turó Parc!

Finalment, el punt central: la immigració ha irromput en l'agenda política i mediàtica. Malauradament, ha esdevingut el tema central, el principal neguit dels catalans. Entre altres raons, perquè durant vint anys no s'ha fet res. Les successives polítiques de CiU, del tripartit, de Mas un altre cop o d'Esquerra eren idèntiques. Parlar-ne era tabú. Ho dic per experiència. Quan feia un article o un reportatge in situ, automàticament em titllaven de «racista», «xenòfob» o «islamòfob». Una expressió que fa uns anys es va començar a posar de moda.

Tanmateix, quin és el secret definitiu per arribar a expectatives —insisteixo en això d'expectatives— d'una trentena de diputats? Que Sílvia Orriols atreu també vot castellanoparlant. Fins i tot malgrat les seves conviccions independentistes o el que pensa dels espanyols. Segurament en tot això hi ha també un vot de càstig als partits tradicionals. La gent n'està fins al capdamunt.

Autor: Xavier Rius